

S T Í L U S S

Vízi világ

Természeti Világörökség
a Plitvicei tavak

a szomszédban

Nem bíztuk a véletlenre a Plitvicei tavak megismerését. Elmentünk tavasszal, ősszel és télen. Senki ne kérdezze, hogy mikor érdemes menni. A nyarat nem ismerem ott, a másik háromból pedig nem lehet választani. Ugyanazok a helyek, ugyanazok a vízesések, ahányszor járunk arra annyifélék, az évszakok pedig jelentős hatással vannak rájuk. Tavasszal a hihetetlen zöld, ősszel a gyönyörű meleg színekavalkád, télen pedig a hideg fehér. Mindegyiknek megvan a maga varázsa.

dálja a benne található gyémántot, rubint, smaragdot és még ki tudja, hogy mennyi fajta és féle drágakövet. Meglepődünk. Már nem a vízesés látványa volt érdekes, hanem a természet őszi színei, a sárgán, zölden, barnán, vörösen izzó színes falevelek, amelyből elegendő volt nemcsak a szárazföldön, hanem a vízben is. Ekkor már megfogalmazódott bennünk, hogy talán érdemes lenne télen is visszatérni, amikor hó borítja a tájat és megnézni, hogy mit is találhatunk akkor itt.

Eljött a tél és bár nincs messze hazánktól, mégis bizonytalanok voltunk. Mikor induljunk? Amikor már nálunk van hó, amikor nagyon hideg van? Mi lesz, ha odaérünk és ott se hideg, se hó, se tél? Írtam az egyik szállodának. Ecseteltem, hogy azon megszállottak közé tartozom, akik szeretnének hosszú időt eltölteni derékig a hóban állva, cipelve a fotós felszerelést, a nehéz állványt csak azért, hogy fehér, fagyott tájat tudjanak fotózni. Készségesen válaszoltak. Ne menjek – írták, mert nincs hó, nincs hideg, a víz-

esések sem fagytak még be. Majd szólnak. December volt ekkor. Aztán eljött a március. Már régen letettem tervünkről, azt éreztem, hogy elfelejtkeztek rólunk, vagy nem ez a tél lesz a mi telünk és nem olyan az időjárás. Ekkor hirtelen mail-em érkezett. Most induljak, mondták. Minden fehér, rengeteg hó esett, pár napig erős fagy volt, gyönyörű minden, az amire vágyok. Meglepődtem és elgondolkodtam, hogy nálunk mennyi szálloda tartana észben egy ilyen kérést 3 hónapon keresztül...

Szombaton reggel már 9 órára odaértünk. Látszott, hogy a hóban napok alatt sokan jártak és az is, hogy az éjszaka is esett pár centi. A legszebb fotókat most nem a fából készült pallókról tudtam elkészíteni, hanem az út mellől, a tó mellől. Derékig álltam a hóban. Igyekeztem egy nagyobb területen letaposni a havat, hogy le tudjam az állványomat tenni. Majd a fotózás és a mozgás után kezdtem előlről, most már egy újabb helyen. Igaz, hogy $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$ alatt

Arra azonban készülni kell, hogy mozgalmas napunk, illetve ha az egész parkot be akarjuk járni és netán még fényképezni is akarunk, akkor mozgalmas napjaink lesznek. Van, aki lent kezd és felfelé megy, van, aki fordítva. Télen nincs gond ezzel, mert akkor csak a park egy része, mégpedig a lenti rész tekinthető meg. Van a park mellett busz közlekedés, illetve egy pár helyen hajók szállítják a látogatókat (ezeknek a költsége benne van a belépő árában). Nehéz magáról a parkról beszélni. Nehéz, mert vannak a száraz tények és adatok, de szerintem az alapján senki nem akarná megnézni. Van az, amit látni lehet, de ez leginkább arról szól, hogy vannak tavak, vannak vízesések és van egy fából készült járdarendszer, amely segítségével a tavak felett nagyon közelről csodálhatjuk meg akár a vízesések látványát, akár a szemet gyönyörködtető színeket, akár az áttetsző vízben található élőlények, fatörzsek vagy tárgyak érdekes hatásait.

Amikor tavasszal hazaindultunk, akkor azt gondoltuk, hogy nem láttunk még ehhez foghatót. Nem is gondoltunk arra, hogy érdemes lenne más évszakban is visszatérni ide. Azért kerültünk vissza, mert másoknak is szeretttük volna megmutatni ezt a kis ékszerdobozt, hogy más is élvezze, ahogy kinyitja és megcsó-

Horvátország 7 Nemzeti Parkja közül a legjelentősebb a Plitvicei tavak vidéke. A Plitvicei tavak Karlovactól 75 km-re található tórendszer. 1949-ben nyilvánították nemzeti parkká, 1979-től az UNESCO természeti világörökség részét képezi. A Nemzeti Park területe 295 km², ebből a tavak felülete 2 km². A tizenhat tó észak-déli irányba húzódik a Kapela-hegységben. A hegyvidék domborzatának köszönhetően minden tó más-más magasságban helyezkedik el. A tórendszer legfelsőbbike 600 m magasságban terül el, s a medréből kilépő víz 7,2 km távolságot megtéve, számtalan zuhatagon végigvezető izgalmas kalandozás után érkezik meg az alsóbb 150 m-es magasságban fekvő utolsó tóba. Mivel a tavak egymással kapcsolatban vannak – átfolyik egyikből a másikba a víz –, számtalan vízesés alakult ki a tavak között.

volt a hőmérséklet, de nem havazott és sütött a nap. A hőérzetünk így nem volt rossz. Az alsó szakaszt, ahová sikerült bemenünk, 7 óra alatt tudtuk bejárni a fotózást is beszámítva. Már sötétedett, amikor összefagyva megérkeztünk a szállodába. Az út után azt gondoltam, hogy megköszönöm a szállodának a segítséget, és felajánlottam nekik a három évszakban elkészült képek közül párat dekorációs célokra. Az elküldött képek közül csak a téliek közül kértek. Miért? – érdeklődtem náluk. A válasz az volt, hogy bár gyönyörűek a tavaszi és őszi fotóim, de azokból rengeteg készül és sok van nekik. A téli képeim viszont nagyon izgalmasak. Örültem neki, hogy átment az az érzés a képeken keresztül nekik, amit én éreztem akkor, amikor azokat készítettem.

JUHÁSZ ISTVÁN

